

Leviticus 5: 17-20; Johannes 12: 20-36

We geloofden het echt, dat de lucht nu blauw zou worden.

De donkere wolken van de coronacrisis begonnen zich op te lossen.

De omikronvariant bleek minder ziekmakend te zijn, dan de andere varianten.

Ook van deze variant kun je nog goed ziek worden, maar voor veel mensen die besmet zijn geraakt, blijft het bij een lichte of zware verkoudheid.

De regering vond het verantwoord om de maatregelen die genomen waren, verder te versoepelen.

De lucht brak open. Dat wel.

Maar voordat we ons konden verheugen over een stralend blauwe hemel, hing boven ons hoofd de donkere wolkenparij van de volgende crisis.

Rusland viel Oekraïne binnen en zoals iedere oorlog is ook deze verschrikkelijk en meedogenloos.

Er vallen onschuldige burgerslachtoffers.

Meer dan twee miljoen Oekraïners zijn op de vlucht en hebben hun huizen en bezittingen achtergelaten.

Russische soldaten van 18, 19 jaar komen om, jongens nog die hun leven voor zich hadden.

De verschrikkingen van deze oorlog die vanwege de familiebanden tussen veel Oekraïners en Russen een halve burgeroorlog is, de verschrikkingen treffen het Oekraïense volk.

Vragen we ons af wat dit gewapend conflict voor ons met zich meebrengt, dan is het antwoord *onzekerheid*; een onzekerheid die onzeker genoeg is om angst te wekken.

Angst voor een derde wereldoorlog, waarbij niet alleen conventionele wapens, maar ook atoomwapens worden ingezet.

Escalatie is een serieus risico.

Wij hebben er een zwart-wit situatie van gemaakt met de Russische machthebber als het monster.

Maar onze Westerse leiders dan?

Hun eigen raadgevers hebben hen gewaarschuwd voor oorlog, als ze hun koers niet zouden wijzigen.

Hoe schoon zijn hun handen?

Onzeker is ook de economie die al last had van inflatie.

Hoe hoog zullen de gasprijzen nog stijgen? En de graanprijzen?

De agrarische sector, de logistiek, de voedselindustrie, om niet failliet te gaan zullen ze de kosten allemaal moeten doorberekenen.

In de winkels zullen de prijzen stijgen.

De koopkracht van mensen, ook uit de middengroepen, is al in het nieuws geweest de afgelopen week.

Als we aan de toekomst denken, hebben we redenen om ons zorgen te maken.

Het zijn niet de heersers en het is niet de heerser van deze wereld die ons rust en vertrouwen geven, die ons inspireren met moed en hoop, die ons oproepen om met kracht en volharding aan het werk te gaan en onze naaste lief te hebben als onszelf.

Wat zij ons te bieden hebben, is de voortdurende terugkeer van dezelfde dingen, van dezelfde wil tot macht, van dezelfde liefde voor het eigen leven.

Zij zingen een oud refrein dat in iedere eeuw weer opnieuw door mensen wordt opgepakt en meegezongen.

We zien met eigen ogen dat in onze 21ste eeuw de situatie niet anders is geworden en weer dezelfde is.

Niet de heersers, niet de heerser van deze wereld openen voor ons een andere toekomst.

Daarvoor zullen we toch bij de Schepper van deze wereld moeten zijn.

Niet bij hen die de wereld hebben overgenomen.

Maar bij Hem die de wereld heeft gegeven.

God geeft ons, lezen we in Psalm 40, een nieuw lied in de mond.

Een nieuw lied ontvangen we van Hem die ons neerzet op een rots, die een vaste grond voor onze voeten is.

In Gods hooglied van liefde horen we een nieuw refrein van leven en verhevenheid, van licht en vrede.

Hij die het bestaan aan het licht bracht en zag dat het goed was, heeft onze wereld zo lief dat Hij ons Jezus gaf.

Want de grootheid en majesteit van Gods liefde, ontmoeten we in de nederigheid en dienstbaarheid van Christus.

Hoe kan de liefde van God zich laten zien in een wereld als de onze?

In een wereld van verkeersruzies en oorlogen,
van messen en kernwapens, van online pesten en biolabs.

Als wij er niet om heen kunnen, om het geweld in deze wereld, dan mag God dat ook niet.

Als onze weg door het lijden heengaat, dan moet Gods weg daar ook door heen gaan.

Als de dood het leven van mensen breekt, dan moet God zich die gebrokenheid aantrekken.

Hoe kan God in deze wereld Zijn liefde zichtbaar en verstaanbaar maken?

Het antwoord dat we bij Johannes vinden, horen we niet in het geraas en in de verwarring die ons omringen.

We horen het pas in het gefluister van het Woord van God. Het Woord dat wij horen spreken, als we dichterbij komen om te luisteren.

Met de Grieken, met deze niet-Joden in Jeruzalem, kunnen wij op zoek gaan naar de ontmoeting met Jezus.

In het lot van Jezus, in wat Hem overkomt, laat de liefde van God zich zien en verstaan.

God kan inderdaad niet om het geweld in deze wereld heen.

De Romeinse heersers nemen Jezus gevangen en veroordelen hem tot de executie aan het kruis.

Gods weg gaat door het lijden heen.

Johannes vertelt dat Jezus doodsbang is en dat een siddering van twijfel door Hem heentrekt.

Jezus vraagt zich af:

Moet ik dit ogenblik, moet ik dit lijden dragen en dit geweld ondergaan? Kan de liefde van de Vader geen andere weg vinden, dan deze weg van lijden en pijn?

Jezus geeft het antwoord: *Maar hiervoor ben Ik juist gekomen.*

Hij is gekomen om ons lijden te dragen en onze pijn te ondergaan.

Ook de ondragelijke last van de dood die ons confronteert met onmacht en nietigheid, die neemt Jezus op zich.

De dood die onze liefde breekt, wordt door Gods liefde opengeboken. Hoe moeten we ons dit allemaal voorstellen?

Hoe moeten wij in deze tijd ons dat voorstellen dat in Jezus de liefde van God zo zichtbaar wordt, dat wij ons er niet bij neerleggen: niet bij het geweld, niet bij het lijden, niet bij de dood.

Niet bij het geweld: wij bidden God om vrede.

Niet bij het lijden: wij roepen de Heer om ontferming,

Niet bij de dood: wij vragen de Schepper of onze doden en of *eens wijzelf* mogen schuilen in de schaduw van Zijn vleugels.

Hoe moeten we dat voor ons zien?

Op dezelfde manier als de eerste leerlingen van Jezus het te zien kregen.

Johannes beschrijft de manier waarop Jezus het aan ze uitlegt.

“Waarachtig, ik verzeker u: als een graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft het één graankorrel, maar wanneer hij sterft draagt hij veel vrucht.”

Dat is de korte gelijkenis die Jezus vertelt.

Zolang mensen brood blijven eten, zal dit oude beeld niets van zijn zeggingskracht verliezen.

Het leven van Jezus dat de liefde van God zichtbaar maakt, kunnen we vergelijken met een graankorrel.

Het is opvallend in deze mini-gelijkenis dat de graankorrel onderwerp is en niet het lijdend voorwerp.

De graankorrel stuurt de handeling.

De graankorrel valt. De graankorrel sterft.

Ze laten 'm niet vallen en ze laten 'm niet sterven.

Nee, de graankorrel handelt en is actief.

Jezus is juist hiervoor gekomen om te lijden en om te sterven, om onze weg te gaan, om met ons te lijden en met ons te sterven.

Ook in de diepte en in de duisternis kunnen we ons verbinden met de liefde van God.

We zeggen dat niet meer en zien dat ook niet meer zo, dat een graankorrel sterft, wanneer die gezaaid is en in de aarde verborgen ligt.

In de tijd van Jezus dachten ze er wel zo over.

De graankorrel die in de aarde ligt, sterft.

Die moet sterven om te kunnen ontkiemen.

Wanneer hij sterft, de graankorrel, draagt hij veel vrucht.

Zo draagt Jezus die lijdt en sterft aan het kruis en door God uit de dood wordt opgewekt, veel vrucht.

De vrucht is het eeuwige leven.

De vrucht die het eeuwige leven is, is niet een ding voor later, een ding voor wanneer dit leven is geëindigd.

De vrucht van het eeuwige leven verdeelt zich zowel over ons heden als over onze toekomst.

Het is niet alleen een vrucht voor een toekomstig leven, voor een leven in eeuwigheid. Dat ook, maar het is een vrucht voor nu, voor een leven in deze wereld.

Straks, in de toekomst, na de dood, hopen we *in* de liefde van God te leven.

Nu en hier, in deze wereld, leven we *met* die liefde van God.

We gaan onze weg met Jezus.

Wie in het donker loopt, weet niet waar hij heengaat.

Maar waarom zouden we in het donker lopen?

Het licht van Jezus is bij ons.

Het schijnt in het brood dat we eten en in de wijn die we drinken.

Het dringt door het donkerste en dodelijkste wolkendek heen .

Het verlicht en verzoent een wereld die het maar niet wil begrijpen.

Amen.